

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatoł:
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoł mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwość da.

Njech ty spěwał
Swěrnje dželał
Wšědne dny;
Džen pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočni ty.

Z njebies mana
Njech ól khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Klž Bóh poda,
Wokřew će. F.

• Sserbske njedźelske łopjeno. •

Budyschin

12. dezembra 1926

Baußen

Čištoč a nakład Čsmolerjez knižicizščetnje a knižarnje šap. družst. i wobm. ruł. w Budyschinje.
Wužadza lóždu šobotu a plačeji bértlětnje 78 šlotych pjenješlow.

3. njedźela adventa.

1. Kor. 4, 1—5.

Sa tnych džerž naž lóždn, jako ja Khrystužownych kłужomnikow a sastožnikow na Božich potajnistwach. Šižo pak ło wjazn njepta na sastožnikach, hačž jeno, so kwečni namakani budža. Tón Knjes je, kiž mje kudzji.

Na sałožku tuteje epistole na džeknišchu njedźelu stajmny praščenje:

Kač ło na Knjesowych pšichod hotujemny?

Wotmolwjenje našeho kłowa Božeho reka:

1. Wobhladujmny ło ja Khrystužownych kłужomnikow a sastožnikow na Božich potajnistwach.

3. Wopomámny, so Knjesowemu kudej podstejimy.

3. Wopomámny, so Knjesowemu kudej podstajimy.

1. Pawoł chze Khrystužownych kłужomnik bncž. To jeho žiwjenje wupjelnja. Khrystužej, kwojemu Knjesej, kotrnyž je jemu najprjedy kłужik a je jemu sbože a mēr namakacž dač, chze wón kłужicž se wšitkej kwojej mozu; sa njeho wón džek jako džek džela. S dohom wě ło wón sa sastožnika na Božich potajnistwach. S Božej hnadnej ruki běšče wón pšches Jesom Khrysta Boži mēr dostač, kotrnyž na kamnych kwojich pucžach namakal njeběšče. Ščtož běšče jemu prjedy potajne, jako wón šakonju kłужešče, to je ło jemu pšches Jesuža a jeho kłowo šjawne ščiničło: žana tajna wucžba je nož někotrym mudrym pšchistupna, ale počna, jačna rada Boža k wumóženju čłowjestwa. A tutu šbožnu powěšč wo Jesužowej lubosći k nam kłudym hrěšnikam Pawoł jako jemu doměrjene kłbło wobhladuje a ło čžerjenn šacžawa, ju

druhim pšchinješč, so by horde wutrobny šhibowač, tnyšene dušče trošchtowač, šranjene kwečdomnja šahojač.

A mny? Wěmny-li ło, i Jesužowej kwoju wumóženi, wukwobodženi wot wšitkich hrěchow, wot kmjercže a čžertowškeje mozn, potom tež wěmny, so kmny Jesužowe wobčedženštw, a so jemu w jeho kraleštwje kłужicž mamny. Tež mny kmny wšchitny Khrystužowi kłужomnizny. Wón je naž prjedy lubowač, lubujemny jeho šako. Wón je nam prjedy kłужik a naž se kwečta wušwolič, wobhladujmny jeho ša kwojeho jenicžkeho krala a Knjesa. Wón je nam našče žiwjenje nowe darik a naž šnowa porodžik na žiwu nadžiju, duž kwojecžmny jemu kwoje žiwjenje. Tamón Khrystoforus chžnyšče je nož najmóžnišchemu kłужicž — a ščto je móžnišči, hačž tón, kotrnyž móže wo kłebi kwečdžicž: Mi je data wšitka móž we njebieščach a na šemi? A k temu je wón kam w kwojej wukobje Bože wěčnje kmilenje — njednyrbjeli mny doměrni a se wješelom do jeho kłужby šupicž a se šnatym kłěrluščom kłwalicž: Ja wot čžerta buch jatny, ty by mje wukupič; ja do hačny běč datny, ty by mje wucžicžicž; mje wobohacžicž jara, so wjazn njetriebam; ščto je, kiž mje tu štara, doščž mam, hčnyž tebe mam?

Khrystužowi kłужomnizny mamny mny bncž, ale runje tač tež sastožnizny na Božich potajnistwach. So je Bóh tač kweč lubowač, so je kwojeho jenicžkeho narodženeho kmna ša naž podač, so je tutón se kwojim čžerpjenjom a wumrjecžom wěčnje wumóženje dočlonjač, a nětk k Božej prawizny kłedži, wotkač wón pšchicž budže, kudzicž žiwny a mornny, so wón mjes tym modlitwy tnyč kwojich kłужiči a wukłужuče, so je kwojatu kłchženižu wušajik jako kupjel noweho naroda a ło

w Bożim wotkafanju kam nam dawa, so je w swojim słowie żywy a i nim na naschich wutrobach dźela — to wschitto hu potajnstwa, kotrej czelny czlowjek njerofumi. A tak husto hu nam Boze pucze w naschim ziwjenju czemne a potajne. Won swojich swjatnych dzivnje wodzi. Wschudjom won sadn saweshka steji a njewidomne nitki w swojimaj rukomaj dzerzi. My bndmy najradsho pshezo riane, sloncne, zbozomne dny wiali, a won na do tshnosce wjedze.

My so tajkeho czemneho doła bojimy. A czomu pak Boh tshnoscz trjeba? A czomu won wonkach dolczki a jamki semje a kwefanzy w skalach trjeba? So by hymjenju wot nadobneho schtoma abo dobreje rostliny do nich panycz dat. Tak hu tez wschitte nasche tshnosce tajke dolczki a jamki a kwefanzy, do kotrych chze won hymjenju swojeho slowa padnych dac. Psches tshnoscz mamy do Bozeho kralestwa sancz. Raz dolho swoju tshnoscz w swojej mygli rosumimy, idychujemy a plakamy a drje tez psheczowo Bohu morfotamy. Sdnz pak budzemy junu pofnac, kajki hnadny wuzyw Boh do tuteje hlabiny rosnyl, kajkim hrcham je won i tutym horfim lekafstwom durje sawrjel, budzemy wyskaz a so djalowacz: Ton Anjes wscho derje sapocznye, tez wschitto krafnje wuwjedze, czescz Bohu Anjesej dajce.

2. Rak so na Anjesowu pschichod hotujemy? Wopofazmy swernosc. „Niczo wjazny so njepnta na sastojnikach, hacz jeno, so swerni namakani budza.“ Swernosc so tez wot na zaada. Sa wschitte wczny mamy my samolwjenje dawacz: sa jonu a dzeczi, sa slowo a ziwjenje, sa kublo a pienjesy. A po naschej swernosci budze na ton Anjes budzicz. W naschim Bozim slowie je wo wobebitny pschikluschnoscach fshesclijana recz: my mamy sastojnizny bycz na Bozich potajnstwach. Ssmny my w tutym nastupanju swerni? Rak steji i modlitwu w komorzy? Dzakujemy my so wschednje naschemu Bohu sa wschittu jeho swernosc a kmilnosc, wolamy so i njemu w kofdej nuhy a woczakujemy wot njeho pomoz? Czerpamy my i jeho slowa moz a troscht sa wschedne prony a dzeła, sa wschitte psheczownosc a tshnosce? Je nam nalezane, so wschemu wotrzez, schtoz na wot Boha precz czehnje, wojujemy my se wschej shutnosczu psheczowo kofdemu pofnatemu hrchej a pytamy tak smyhleni bycz, jako Khrystus Jezus tez beshce? A by ty hospodar, je tebi potom došč njedzeli i tymi twojimi Bozu sluzbu wopytac, abo dzerzish ty na to, so byschtaj modlitwa a Boze slowo tez w twojim domje bydlitej? Je twoja starosc, so by twoj dom fshesclijanski dom byl, abo je won dom hanjenja, bjesboznosc a wschelakich skutkow czemnosce? A ty macze, je twoje wutrobne nalezenje, twoje dzeczi ruzny stprowacz wuczicz a bohabojocz a lubocz i Jesusej do ich wutrobow plodzicz? Ssmny my swerni?

Wazny hnadny dar chynl hishcze wubehnycz, kotry so w naschich dnjach tak husto i nohomaj tepze: njedzeli. Wona tez do Bozich potajnstwow sluscha. Sina je w byhlenju dzelaczera, kotry njedzeli swjeczi, hacz w byhlenju teho, kotry ju wotkwjeczuje. Porjad, czistocz, wjekelocz i dzeku sa nowy tyden, to wschitto so tam namaka, hdzez bebi njedzeli waza. Praj, schto je tebi njedzela? Dzen wschedneho dzeła, dzen swetneho rosproshenja — niz wjele bole ton dzen, wo kotrym Luther we wulkim katechismie rjeknje: Ty dnybich swoje dzeło wostajicz, so by Boh mel swoje dzeło w tebi? Abi menish ty, so njedzelshego wotpoczinka a wofshewjenja i Bozeho slowa njepotriebasch? Sdnz schto teho trjebal njebudzishce, beshce to weschze Jezus kam, a tola wo nim wemy, so po swuczenym waschnju kabatny dzen do schule dzeshce, hdzez so jakon a profetojo czitachu. A ty, czlowje-

ike dzeczo, kiz so zpliczki tyden pronyjesch a so wschednje se starosciami a spytowaniami beshish a miera njenamakasch, ty chzesch prajicz: Sa njedzele njepotriebam, njepotriebam, so bndy wotpocznyl a so i czerstweje studnje Bozeho sjewjenja wofshewil?

Anjesowej woczki hladatej sa swernymi w kraju. Sacz bchmy my swerni abo njekswerni, pofledni wulki Anjesowu dzen wschitto jakne sczini.

3. Rak so na Anjesowu pschichod hotujemy? Wopomamy, so Anjesowemu budej podstejimy. Wo trojakim waschnju bude, kotryz moze na potrechicz, Pawol na konzu naschego Bozeho slowa reczi. Mi je knadna wcz, so ja wot was budzemy budu abo wot czlowjeshcho dnja, tak won sapocznye. Je won tak hordny, so menjenje a budjenje druhich ludzi jazpiwa? Ach ne, tez jemu je na luboczci a dowerjenju jeho wofadow wjele lezane; my mozemy i teho, schtoz drusy wo na praia, wschelake nawuknycz, ale ich shwalba na njekme fshelacz, ani ich porokowanie na horfich sczinicz. My swoje dzeło a czinjenje jako Khrystusowi wuczomnizy njekmemy wot budzazyh reczow wotwifne sczinicz, tez niz kameho swojeho menjenja abo budjenja, kaz japoschtol prajic: „Tez so ja kam njekbudzu“ — pschede wschem, ja hebje njekshwalu, pschetoz hdnz tez bebi niczeho wedomny njekshym, a mozu wo bebi prajicz, so mam najlpsche wotpohladny a najlpschu wolu, i tym tola prawy njekshym. Raz horde tez tute slowa klincza, shwalbu jeho poniznosce nam wone podrycz njemozu. Niz, so je won wot hrchow czisty, chze Pawol prajicz, ale so w swojim sastojnstwie i wolu a i wjedzenjom žaneje njekswernosc wobeshol njeje, so žanemu hrchej na bebi knjezicz njedawa. Ale pscheshlubofo snaje won kam swoju wutrobu, hacz so by menicz mohel, i tym psched swojim Bohom prawy bycz. Zyle so won do Khrystusoweje hnady cziknje a bebi tola žaneho hrcha wedomny njeje. Tak dnybi bycz: Dzen jako dzen mamy sa swjeczenjom swojeho ziwjenja stacz a tola wot Bozeje hnady živi bycz, bjes poroka mamy psched czlowjekami khodzicz a tola psched Bohom swoje woblicza pschikrywacz.

Pofledne rosjudjenje kudny dzen pschinjeke: „Ton Anjes je, kiz mje budzi.“ Njedch maja ludzo naschego czaža sa kudnym dnjom swoj kmeh — slowo wo kudnym dnju so dopielni kaz wschitte druhe slowa swjateho pizma. Won pschindze i swetnom budu tyh njepofutnyh dla, se žohnowanjom i ludu, kiz jeho ducha ma. Samjen.

Telegramm.

(Wofraczowanie.)

Be dziwi holz byl. Sizo pschi schulskich letach be starshimaj wjele staroscjom czinil. Nan be fruty, to so holzej njelubjesche, to tez niczo njepomhasche. Se schule pschindze na universitu, so by filologiju abo recze studowal. Tam njeczijnjesche a njeczijnjesche žane pruhowanie, czim wjazny pak dolha, dofelz kofdy herbej bohateho Moorbluma rad pienjesy sa wulku dan dawasche. Tola sloncnye pschindze po letach ton dzen rosrihanja; kny profshesche nana wo pienjesy, a nan, pofhadzany se stareje fruteje schule, wotmołwi i rosjudnym: ne! Nimo toho be so Berthold — tak kny rekasche — i wschemu njeshbozu hishcze klubil i holzu i nishcho pofhada. Wschitto to rubi 22letnemu pol jeho rosuma a zny starshishu lubocz. Druy jemu powedachu, so je nan jeho saklak a so nochzyshce niczo wjazny wo nim wedzecz.

Ras rano wuhlada shadzaze slonzo w domje universitneho mesta, w kotrym Berthold Moorblum bydlesche, pla-

Moorblum sjedze horje: „Shto chzeš? Njejšym ja tebi prajit, so mje dženka nihtón nješmē molicz!“

„Snadny knježe! w bibliji steji pišane, so dnybisch Bohu tomu Knjesej bóle pošluchny bycz hacz człowjetam! A našch Bóh chze wam dženka něšto f hodam wobradžic!“

„Mi? Shto? — Ja tebi njedorosumju?“

„Snadny knježe. Ja chzuch jenož prajic, so, — so, — so — so tu młodny knjes Berthold sažo je!“

„Berthold!? Mój knj!?“

Stary nan poškoczi, chzysche f durjemi won. Tola nado- bo posasta, tablasche, stary šwěrnny Ludwig dnybjesche šwoje- mu knjesej sepjera bycz.

Schtož pať je šo dale stało, tam hodowniczku w hodow- nej istwi stareho Moorbluma, to je sapišane hižo f dawna we evangelionje Lufascha, w 15. stawje, w št. 20—24.

Zyrkej a stat.

Němšći šejm je šakoń, kotryž ma młodžinu pšched šnuts- nym a šwontnym šchłodowanjom šchitac, pšchijať. Sajima- ze je wothłobowanie. Sałožny 1. paragraf šakonja bu f 249 hłobami pšchijatny; pšchecziwo njemu bu jich 158 hłobow wot- edatny a to wot šozialdemokratow, komunistow a wot wjetšeho džela demokratow. 2. paragraf, wo kotrymž je šo tež wjele jednało, bu f 237 hłobami pšchijaty; 146 hłobow bē pšchecziwo tomu a to šozialdemokratojo a komunistojo; demokratojo njeběchu šwoje hłobny wotedali. 3. je wažny jeneho postajenja dla; wón praji, so maju w pruhowanšich wubjerfach, kotrež šo we wšchěch jenotliwych krajach powo- ťaja, tež šastupjerjo zyrkwjow bycz. Šozialdemokratojo bē- chu namjetowali, so dnybja šo šastupjerjo zyrkwjow wu- šchmórncz!!! Sa tutón namjet, kotryž tať jažnje stejni- šchczo jenotliwych partiejow f zyrkwi a jeje šaměram a jeje wliwej pošafuje, hłobowachu šozialdemokratojo, komunisto- jo a demokratojo f 168 hłobami; tola wón podleža, dokeľ te tamne partije 238 hłobow ša tuto postajenje wotedachu, so ma zyrkej tež šastupjena bycz w tutym wulžny wažnym džele ša młodžinu a tať ša pšchichod našeho luda. Njech nětk wu- wjedjenje a pšchewjedjenje tutoho šakonja woczafowane po- lěpščenje w zylm položanju našeho luda pšchinješe!

Wšchelte f bliffa a f dalofa.

A hodam šo pošlednje dohoty činja. Njesabudžmy pšchi wšchěm tajkim dohotowanju šo dohotowacz we wutro- bje! My šebi f tym šami najlěpje šlužimy a šebi najrjeńšche hody pšchihotujemy. Šdnž jenož w šwojej wutrobje wěrišch, čzujesh, wěšch: „Mi, tež mi je šo narodžiko hodowne džěcžo Bože!“ šwjeczišch tež w tajkim štruchwym a čžěmny cžařu šam šbožowne, haj šbožne hody a šamóžesh tež druhim tajke hody pšchihotowacz. S tutym dopomnjenjom na šnutsłowne a přenjotne pšchihotowanie nochzemy šafncz a šadžeržowacz wšcho to šwěrne, pilne, radoščiwe pšchihotowanie ša hodow- ny šwjedžen pšchi bñšchczu hodowneho šchto- ma, ně špěcho- wacz! Čžim lěpje w šwojej wutrobje wěmy, čžohodla hody a wšcho tuto hodowne hotowanie, čžim lěpje a radoščiwišcho a tež lóžšcho budžemy wšcho dohotowacz tať, so našche hody šbožowne hody. — Pšchi tajkim pšchihoczje njesabudžmy po- tom tež dobrny, trajazy dar: dobru knihu, dobru šerbšku kni- hu. Mamy jich došč wšchelateho wopšchijecza wot přiedny, a nětk je nam nimo toho šerbške knihowne towarštwo runje f hodam na blido položiko drugi šeschiwť „Domjaze- ho pře- darja.“ Přeni šeschiwť bu hižo pšched něšto lětami wudaty.

Tež tutón móžesh hišchcze dostacz ša 2 hr.; drugi šeschiwť pla- czi 2,25 hr. S tutej knihu doštanjesh šnowa předomanja ša zylke zyrkwine lěto. Šdobom dokonjesh špomozny štutk ša Šserbštwo, tutu knihu šupuj, dokeľ pomhašch knihownemu towarštwu dopjelnjecz šwoje čžěke džělo ša našche Šserb- štwo. Tuto je porňo wšchemu podobnemu džělu Němžow wo wjele čžěšche tehodla, dokeľ byla kóžda kniha tuńšcha, čžim wjazny šupzow tu je. Ša šerbške knihi mamy jich tehodla je- nož wobmjeshowanu licžbu šupzow. S toho ščžehuje, šo je šerbška kniha, hdnž njeje poměrnje dróžšcha hacz němška, wo- por ša wudawarja. Tuž tež tehodla položcze tajku knihu pod hodowny šchtom.

S wořadow. Na druge šarške městno Michaškeje wořa- dy je šo wuřwolil šerbški duchowny f. šarať Božidar Kapleť- Wuješdžanški. To bē šwjelaza powjescz, kotruž tu tydženja čžitachmy, a by hišchcze bóle šwjelaza byla, njeby-li f nej- ta tamna powjescz šwiřowala, šo je nětk němško-šerbška wo- řada w Šornim Wuješdže wupřodnjena a šo f tym tu na tutym kónzu šerbškeho kraja tón šamšny štrach hrořny, kotryž je Lubiške kónčiny domach pytať, šo šo šerbške šarške městno šhubi ša šerbški lud. To je šnowa šhutne napominanje na šerbški lud a jeho wjedniřwa a jeho wořady a jeho zyrkwine přjódštejeřstwa, šo wo to štracz, šo bychu šo štarali ša du- chowne šastaranje našeho luda. Tuto je runje tať nuřne řaž to politiřke a hořpodařke, haj, tuto je nuřniřche. Pšchetož, njebudže-li móžno, šerbški lud na duchownym polu lěpje ša- štaracz, budže wšcho druge podarmo. Wjele tajkeho wotdrje- bjowania a wotpada, řaž w pošlednim cžařu to bylo, našche Šserbštwo wjazny počžerpicz nješmē, abo wono budže se ša- hubu ša njo! Tuž tehodla hladařmy ša tym, řať bychmy řaž našche šchule tať pšchede wšchěm tež našche wořady šastarali je šerbškimi šastojnikami, abo tola f tajřimi, kotřiz šu šerbškeje řěcže móžni! Tydženja čžitachmy tu přóřtwu do Łužizny. Tole ju nam hišchcze šhutniřchu a wótriřchu čžini. S dobom pať nam tamna přóřtwa pucze pošafuje, wotpomhač hrořazej nu- řny. Šody tu šu a jutry šu bliřko! Tuž přozujemy šo, šo by mjes wučžomžami Budnyřškeho gymnasijsa bylo tež wjele Šserbow!

Wólby do šynodny šu dženy ša tydžen, šchtwóřteho ad- venta. Wuřwolicz ma šo přenja šynoda pod nowe wuřtawu, kotraž šmēje ša to řacz, šo nětk to šapoczane nowe šo wuřtut- ťuje a wuřila f žohnowanju zyrkwje a wořadow. Tohodla mamy na to ředžbowacz, šo prawny šastupjerjow do njeje wolimy, a tež šo wo to štaracz, šo šu tam Šserbjo šastupjeni!

— Wo lětusche pšchinoschki ša miřionštwo mjes pošana- mi hacz do 15. hodownika wutrobnje šarať em. Řjeda, po- řladnik šerbškeho poboczneho miřionřkeho towarštwu prošny.

S Bogtlandřkeje řmy čžafčziřcho piřali, šo tam pšchi wšchěch hubjennych hořpodařřich wobřejnořczach tola ša Bože domy a wořadne twary řjane a bohate dary wopruja a šřla- duja. To řwědczi wo tym, šo tam woporniwa lubořcz ša Řnjesowu zyrkej a žime wořadne hibanje a žiwjenje. Ša njedželu 1. adventa móžemy nětk dženy wot tam nowu po- wjescz šapiřacz: W Rodewiřchu je šarať Loescha pošwjecziť nowy wořadny dom. Tutón ma wšchelaťe řumy, tež jene bydlenje ša wořadnu diařoniju. Na šamšnej njedželi bu ša drugeho šararja duchowny Šchönbach f Breitenawa šapokařa- ny, tať šo bē to dwóžny řwjatoczny dženy ša wořadu.

Řiřtowanie. Ř. w Ř. ša 4. advent. em. Š. w B. ša ho- downiczku. — Ř. w Šr. ša nowe lěto.

Šamotwity ředaktor: šarať Wyrğacz w Řobaczřach.